

Καὶ μόνο πίσω ἀπ' τὶς κρυστάλλινες
τῶν λουλουδιῶν βιτρίνες
κερένια, βελουδένια, ἀνέγγιχτα
κάτω ἀπὸ ρόδινες ἀχτίνες,

τ' ἄνθια βουβὰ κι ἀσάλευτα,
σὰ μαγεμένα ἀπὸ τὴ Μοῖρα,
στέκουν, — ψυχρὲς ἀνέγγιχτες
στοῦ κόσμου τὴν πλημμύρα.

Φλεβάρης 1923.

ΛΙΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ ΔΑΦΝΗ

ΠΗΝΕΛΟΠΗ

Θρασομανοῦν φουσκοδεντρίδες στὸν κῆπο.
Γλυκὸς ἀγέρας, μέλι διαλυτό.
Κι ὅλα ἄνοιξη γιορτάζουν καὶ γὼ λείπω. —
Φριχτό!

Βάστα κορμί μου, βάστα, μὴ λές τ' ὄχι
κι ὁ ἄντρας θὲ νᾶρτη νά σ' ἀγκαλιαστῇ.
Ἐέχνα τὴ λάγνα πύρα. ὦ; πρωτοβρόχι
Θάρτῃ.

Ὑφαίνω καὶ ξεῦφαίνω κάθε μῆνα.
Μὰ ἄκαρπα, μὲς στής σκούρας τὰ νερά,
τὰ κόκκινα, ποὺ ἀνθομανοῦνε, κρῖνα,
νεκρά!

Ξανοίω τόσων ἀντρῶν πόθο ἀναμένο.
Θὲ νᾶβρη ἢ λάβρα μου ὅ,τι τῆς χρειαστῇ.
Κι ὅμως ἡ ἀγάπη τί μπορεῖ! Καὶ μένω
πιστή.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ